

ző-figura pedig szobormerevséggel állítja azt az ideált, amihez mérnie kell magát minden utódnak. Úgy mondhatnám, hogy neki nem architextus kell az új magyar irodalomhoz, hanem archipoeta, fő-poéta, amint Kazinczy mondta volna. Ő ebbe a szimbolikus nagysággá, ikonná, szoborrá, sorsszimbólummá emelt Zrínyi Miklósba olvassa bele a saját látomásformáját az új magyar kultúráról és az új magyar irodalomról.

Itt tehát azzal a jelenséggel állunk szemben, hogy a magyar irodalmi megújulásnak, a magyar irodalmi modernitásnak mindkét ága (a Kazinczytól eredeztethető innovatív és inkább az esztétikum felé mozduló ága, illetve a Kölcseytől eredeztethető, origót és nemzeti hagyományt kereső, ideologizáló ága) egyaránt Zrínyiben találja meg a maga közös elődjét és szimbolikus hőjét. Az értelmezéstörténet ebből következően nem egy-, hanem kétágú. Úgy érzem, hogy a Kölcsey-féle paradigma, a Kölcseytől indított program lassan-lassan kifutja magát. Most kezdünk visszatérni az elfedett, elfeledett Kazinczy-vízíóhoz, ami arra hív fel bennünket, hogy nézzük meg újra az *Adriai tengerek Syrenaiát* és azon belül a *Szigeti veszedelmet* mint zseniális eposzt. Próbáljuk esztétikai értékén mérni a magyar múltat. Valahogy úgy, ahogyan Arany János tette akadémiai székfoglaló előadásában, a *Zrínyi és Tassóban*. Nemcsak a magyar irodalom felől nézni a világirodalomra, hanem a világirodalom felől is a magyarra. Nemcsak azok vagyunk, aminek érezzük vagy látni kívánjuk magunkat – hanem azok is, aminek onnan látszunk.

E számunk szerzői

Beke József (1934) – író, irodalomtörténész, Kecskemét

Bene Sándor (1964) – irodalomtörténész, Budapest

Berta Ferenc (1960) – építész, Budapest

Bertha Zoltán (1914–2003) – festőművész, grafikus

Czigány István (1954) – történész, Budapest

Csáji László Koppány (1971) – író, kulturális antropológus, Budapest

Diószeghy László (1946) – geográfus, Budapest

Györgyi Csaba (1972) – történész-levéltáros, Budapest

Halász Csilla – újságíró, szerkesztő, könyvkiadó, Budapest

Hanák Béla (1979) – családtörténész, Budaörs

Házi Hunor (1977) – újságíró, Budapest

Kazinczy Ferenc (1759–1831)

Kodály Zoltán (1882–1967)

Kovács Ilona (1948) – kutató, egyetemi tanár, műfordító, Budapest

Mikszáth Kálmán (1847–1910)

Móser Zoltán (1946) – irodalomtörténész, fotóművész, Bonyhád

Suhai Pál (1945) – költő, tanár, Budapest

Szávost Katalin (1941) – keramikusművész, Budapest

Szentmártoni Szabó Géza (1950) – irodalomtörténész, Budapest

Tamás Edit (1968) – történész-főmuzeológus, Sárospatak

Zalán Tibor (1954) – költő, író, drámaíró, Budapest